

צרכת - על פי התהום

צרפת היו מוכנים למסור לו את העול באנחה של הקלה — אילו רק מצאו דרך לעשות זאת בכבוד ובשקט.

תור בעיות אלה. אולם הגנרל עצמו, בעל כסחון עצמי אלוהי, היה מוכן לקבל על עצמו את העול. היה נדמה שראשי ממשלת

ושם התבצעה צרפת לאיש שידע להתחילט — טוב או רע, אכזר או משרן. היה רק איש אחד שנראה מסוגל לכך: דהיגול, האיש שהתפטר לפני 12 שנה מן השלטון, מפני שנמאס לו לרבוץ במים הי עכורים של מפלגות רקובות, ושחיכה בסבי לנות עד שיקרא חזרה — דבר שדויד בן גוריון בגלות שדהיבוקר לא היה מסוגל לו אפילו שנה אחת.

★ ★ ★

מרתפיעינויים ויונת השלום

אדם אם יוחזר דהיגול — מה יעשה דהיגול? אם יספק את תקחת אר הדיו, הוא יהיה גאון ללא תקדים. הצנחנים של מאסי מקחים כי הוא ישובור את העם האלגיירי באגרוף של ברזל, ויצ ליח במקום שלא הצליחו מרתפיעינויים ועמודי-התליה שלהם. עורכי העתונים הי ליברליים בפאריס מקחים כי יעשה מה שלא העז לעשות שום מדינאי צרפתי אחר: יתן ללוחמי-השחרור את העצמאות המבוקשת עלידם, תוך קשר כל שהוא עם צרפת. האמריקאים מקחים כי דהיגול, שעשה להם צרות צרורות בעבר, יהיה לפחות מסוגל לקיים את צרפת ככתב-ברית יציבה במחנה המערבי. הניטראליסטים מקחים כי דהיגול ישובור את נאט"ו ויכרות הסכם ישיר עם הרוסים, כפי שעשה בימי סטאלין.

יתכן כי כלבו של דהיגול חבויה תשובה כל שהיא לכל הבעיות האלה. אולם ספק רב הוא אם אמנם יוכל להגשים את תוכניתו הסודית, אפילו אם היא ברורה לו, במקרה שיגיע לשלטון. כי הכוחות הדוחי פים אותו לשלטון ימשיכו לדחוף אותו גם הלאה. אם יגיע לשלטון על כתפי הצנחנים, חלייני העם האלגיירי, יתכן כי לא יוכל לכרות שלום בצפון-אפריקה לו גם ירצה.

כי הכוחות המתמודדים הם חוקים מדי מכדי שאיש אחד, אפילו חזק ותקיף, יוכל לכחן אותם. לפני עשר שנים לא היה עוד עם אלגיירי בנמצא. אולם בסערת הי מאבק התגבשה אומה חדשה, בעלת גארה לאומית וצבא-מחץ מצויין, ששוב לא תס תקפ ברפורמות מן הסוג שהיו נראות לפני עשר שנים כמתגת-שמיים. ואילו המתשיבים, שהתארגנו מזמן בארגונים צבאיים קיצו ניים, אינם מסוגלים אף הם לנסיגה מחושבת. יתכן כי מלחמת אלגייריה תחקדם בכוח עצמה, כמו המלחמה העברית-ערבית בי ישראל. תחת לחץ צבא-השחרור יתרכזו המתשיבים באזורים הסמוכים לחוף, יגרשו משם את הערבים ברם ואש. כאשר תגיע הזוועה למבוי סתום ישיג האויים הפונה כלשהי — וקו שביתת-הנשק יהפוך לגבול חדש במפת העולם.

★ ★ ★

מוד מזחמת האזרחים

ר שבע לא חשב עדיין איש על תוצאות מרחיקות-לכת כאלה. תשומת-הלב היתה עדיין מרוכזת על אוניות-המלחמה הצרפתיות שנדדו בלב ים בין חזיתות המאבק הפנימי על יחידות הצבא במושבות המרוחקות שהיססו אם ללכת או לא ללכת בדרכי הקצינים באלגייריה, על האפשרות כי תפרוץ בכל רגע מלחמה בין סוגייה והצבא הצרפתי, ואף מלחמת-אזרחים בצרפת. היה זה כמעט אבסורד לדרוש מחיל מקצועי בן 67, מומחה למלחמת-שריון, לפי

העורו בני המולדת, הנה הגיע יום ה תהילה" ומקולים טירטרו השבוע את מילות השיר המהפכני מבית-הממשלה באלגייר, ממיפקדת הועד לבטחון הציבור בקור-סיקה, ממקלטי הרדיו בכל רחבי צרפת עצמה. אולם מיליוני אנשים מסביב לכדור הארץ — ובניהם אזרחי ישראל — שאלו את עצמם בתמיהה אם אמנם הגיע יום התהילה — או יום ההתפרקות למדינה שהיתה פעם מעצמה עולמית גדולה. קריאות של הפיכה ליו את צלילי הי מרטיני. באלגייר הריעו המונים לכבוד ג'אק סוסטל, יידו של מנתם בגין, ששפך קיתוני בוז על האסיפה הלאומית, שהוא חבר בה. קריאות-הידד הומטרו על ג'אק מאסי, גנרל הצנחנים הארוך, בצרפת הוספו כל העינים לגנרל ארוך לא פחות, שארל דהיגול, 67. אולם הפיכה היתה בלתי רגילה. במאה ה-20 בוצעו רוב הפיכות על-ידי כוחות מזויינים, שהשתלטו במכתפת על עיר-הבירה. ואילו הפיכה הצרפתית דמתה יותר למצב ששרר באימפריה הרומאית הקדומה. כאו כן עתה השתלטו המורדים על הלגיונות במושבות הרחוקות, הכריזו על מועצתם כעל הקיסר החדש, והתכוננו לעלות על הומא, מתוך תקוה שזו תיכנע ללא קרב. יוליוס קיסר, הראשון שנהג כך, השתנה על גדת הנהר רוביקון, אכול פיקפוקים והיסוסים. שארל דהיגול נהג כמוהו. הי שבוע הגיע לרוביקון שלו. אולם הוא לא עבר אותו. נדמה והתאמץ להימנע מהחלטה.

★ ★ ★

לא לכאן, לא לכאן

כדבר ג'אק סוסטל, לא ידע כמעט איש מה בדיוק לעשות. המורדים שהש תלטו על המימשל באלגייריה ובקורסיקה חששו להכריז על מרד רשמי, גימגמו בי חוסר-החלטה. דהיגול נסע הלך וחזרו, עצצו את עצמו כמתח, הכריז מה תנאיו לקבלת השלטון, אולם לא עשה דבר כדי להשתלט על ההגה הלכה למעשה. הקומי ניסטים ובני בריתם שיכלו להפעיל את הנשק היחיד היעיל נגד צבא — השביתה הכללית — חששו לספק תירוץ להקמת דיקטטורה. איש לא ידע מה תעשה הי ממשלה — ופחות מכל הממשלה עצמה. כולם חיכו לכולם, כשכל אחד קיחה בסתר לבו כי הזולת יעשה את הצעד המכריע. אם דהיגול יגיע לשלטון, לא יהיה זה באשמתו. השלטון יפול לחיקו כתפוח רקוב. עסקי המפלגות התפטרו מזמן מן החובה האלמנטרית של ממשלה דמוקרטית — למשול. היא לא היתה מסוגלת לתת בעוד מועד זכויות של ממש למיליוני הערבים באלגייריה. כשהחלה מלחמת-השחרור שם, לא היתה מסוגלת לרכא אותה. היא לא רצתה כי מיליון המתשיבים הצרפתים יחזרו לי צרפת, וגם לא שישמיו את הערבים, וגם לא שיכריזו על עצמם כעל מדינה עצמאית. למשול — פירושו לבחור" הרעים בש" עתו פיאר מנדס-פראנס, ראש-הממשלה הי תקיף היחיד של הרפובליקה הרביעית. אולם ממשלת צרפת לא היתה מסוגלת לבחור. סה

הסגנה דהיגוליספית בפאריס כולם מחכים לכולם

הסתערות עי בית-הממשלה באלג'יר אים יבוא דהיגול — מה יעשה דהיגול?

לראש הנקרה, היה כתוב במיברק. אבנא יוסף הרים את גבות עיניו למקרא המלים התמוהות. הוא התקשה להבין כי צד יבוא למחרת הבישוף דומט — אם עליו ללוות את הבישוף מובארק למנוחתו האחרונה.

למחרת בבוקר התאספו בראש הנקרה כמה עשרות מאמינים, ברובם סקרנים שרצו לר-אות את האורת החשוב מארץ הארזים הסוערת. הוא הגיע במכונית תכולה, שי נשאה את המספר הלבנוני 3871. היה בהופעתו משום הוכחה נוספת, כי ההגיון אינו שולט במרחב. כי ההגיון חייב ש הבישוף דומט יסע באותו יום לביירות, לא לראש הנקרה. אך בגלל המהומות בי לבנון, היתה הדרך לביירות סגורה ודחוקא הדרך לישראל פתוחה. 30 דקות אחרי

מותו (הטבעי) של הבישוף המארוני מובארק. בתולדות הציונות, שמור מקום מיוחד לאיש הכמורה הלבנוני. בעוד שכל הי מנהיגים הערביים ראו לעצמם חובה להי קיע השכם והערב את ההתיישבות העבי רית בארץ-ישראל, הלך הבישוף מובארק (המבורך) בדרך אחרת. פעם אחר פעם הכריז, כי זכותו של העם היהודי להקים מדינה משלו בארץ-ישראל. בלבבות רבים התעוררה התקוה, כי יהודי ארץ-ישראל והמארונים של הלבנון יהיו בני-ברית.

מה נשמע בלבנון? בין אלה שי קיבלו את הידיעה על מות מובארק היה אבנא יוסף אסטפאן, ראש העדה המא רנונית בישראל. אולם יחד עם הידיעה, הגיע אליו בכעו גם מיברק ממשרד הדתות. מחר בבוקר מגיע כבוד הבישוף מישל דומט

בהנהגת משה דיין, ללא אידיאולוגיה, ללא מהפכנות-רעיונית וללא מחשבה חדשה, שי תבקש לעשות כפי שעשו אבותיהם לפני 50 שנה, אבל בתקשורת של משטר מרומי חדש, המתמיר לחנך את הציבור. היה זה חזון ישן למדי, שכבר עמד לגנוז עיניהם של גנרלים משוחררים רבים — מחואן פרון ועד לשארל דהיגול.

עדות

הייד הלך לעולמו

בין אלפי הידיעות שורמו מבירות בי שבוע האחרון, ואשר מסרו על הרג, פצי צות ושבתות, נכללה ידיעה קצרה אשר ראויה היתה לתשומת-לב גדולה בהרבה מזו שניתנה לה. גם היא הוריעה על מחת:

בהצדקת קיומו של המימשל הצבאי בישראל. הוא לא הסביר כיצד יעזור המימשל ליש ראל להתקיים מעצמו, דבור אולם העולם הערבי המתלכד בתנופה המהפכנית למדינת ענק, שתחבוק את ישראל מכל עבריה.

אין תוכנית מדוייקת. האיש שלא ידע מה צריך הנוצר לעשות אחרי שיגיע לשלטון, לא ידע גם כיצד יגיע לשם. אין יבוא הדור הצעיר את עצמו למצב בו יוכל להכריע? נשאל. השיב האיש שקרא לדור הצעיר לתפס את ההגה: "אינני יודע. אין לי תוכנית מדוייקת. אינני יודע". לעומת זאת ידע דיין משהו אחר בקשר לשינוי המבוקש, צריכים או לשנות את השיטה הדמוקרטית, או לשנות את הציבורי כן גוצרה בכל זאת תמונה כל שהיא של חזון פוליטי דיקטטורה של צעירי ביגיי,